

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΒΕΛΙΝΑΣ ΛΕΜΑΙΡ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

(Στις καρδιές που σιωπώνουν, στα χείλη που μένουν βουβά, στις καρδιές που πονούν, στα χείλη που δεν μιλάνε...).

Η μέρα πέθανε σιγά—σιγά... Καθησμένοι σ' ένα τραπέζι, στον κήπο τού ξενοδοχείου κέντρον ή Μαρία κ' εγώ, θαυμάσαμε τα μαγευτικά και απαλά χρώματα τού δειλινού. Ένα έλασρό άεραία μιάς ξέφυγε τ' άφωτα τών ανθησμένων ποταλιών. Και σάν μαγεμένον από την όμορσία της φώσεως, σιωπώναμε καί οι δύο...

—Μαρία! Δέν νοιάζεστε να φτερουγίση γράφο μας, αυτή τή στιγμή, ό άγγελος της σιωπής; ρώτησα ξέσασα τή σύντροφο μου.

—Ό άγγελος της σιωπής; ποί είπε ή Μαρία. Πιστεύετε λοιπόν στον άγγελο της σιωπής; Ναι, είναι αλήθεια ότι ή σιωπή είναι πολύ εκρηγοστική μεριάζε φορέξ... Σαγαά δύο φωνές συνεννοούνται καλύτερα σιωπώνοντας, αλλά...

—Αλλά τί;... ρώτησα.

—Αλλά, ξεκολούθησε ή Μαρία, κάποτε ή σιωπή καταστρέφει. Κι' άν σεις πιστεύετε στον άγγελο της σιωπής, εγώ πιστεύω πρό πάντων στον δαίμονα της σιωπής...

Η Μαρία πρόφερε τα τελευταία αυτά λόγια με πολύ πάθος και πόνο βαθύ. Μιά μυστική πληγή την έκανε να όσφρηθ. Ήθελα να της πω λόγια παρηγορητικά, αλλά δεν ήξερα τί να της πω ακριβώς. Ήταν μήπως ό δαίμονος της σιωπής; πού κρατούσε κλειστά τα χείλη μου;

Αντιθέτως, ή Μαρία άρχισε ξέσασα να μιλάει νεφριάζ, πονεμένα, παράρενα.

—Αχ, είπε, ό δαίμονος της σιωπής!...

Μπορεί επί χρόνια δολόνηρα να κατοική μέσα στο σπίτι μας, χωρίς ν' αντιληφθώμε την παρουσία του. Άγροτνάει, παρα μόνον, μιάς έχει σκλάβους του, κ' έμεις... έμεις ούτε νοιάζομε καν τόν τρομερό χέρι του, με τό όποιο μιάς φράζει τό στόμα... Μόνον όταν μιάς πεθάνη κάποιος, πού τόν αγαπούσαμε πολύ, τότε μονάχα καταλάβαινομε ότι τό τρομερό «στοχαιο» ήταν μέσα στο σπίτι μας... Τότε αντιλαμβάνομεθα τις τρομερές καταστροφές πού έχει προξενήσει... Μά είναι πολύ άργά πια!... Πολύ άργά!... Όταν είμαστε ευτυχισμένοι, σκεφτόμαστε: «Γιατί να μιλήσουμε; Γιατί να πούμε ότι έχουμε στο νού μας, στη σκέψη μας, στην καρδιά μας; Ό,τι έχουμε να πούμε, τό λέμε αήριο...». Τι τρελλοί, αλήθεια, πού είμαστε!... Δεν νοιάζομε ότι δεν μιάς άνηκει τό «αήριο», ότι είμαστε παιχνίδια της Μοίρας... Ότι «αήριο» είναι πιθανόν να μη έπάρομε... Αλλά όλα τα καταλαβαίνομε άργά, πολύ άργά!... Και μετανοάομε για τή σιωπή μας. Μά τί όφραξει πλέον;... Αχ, ναι!... Η σιωπή κάνει κάποτε μεγάλο, αγίατρονο κακό!...

Άκουγα με προσοχή τα λόγια της Μαρίας. Ένω μιλούσε, τό πρόσωπό της είχε μιάν έκφραση τραγική. Για μιά στιγμή, σιωπασε, αναστέναξε κ' όστερα ξεκολούθησε:

—Ξέρετε πόσο αγαπούσα τόν άντρο μου, Τώρα πού έχει πεθάνει, όσοφέρο διπλά. Όχι μόνο γιατί τόν έχασα. Αλλά και γιατί δεν τού είπα όσα έννοωθα γι' αυτόν. Πονώ γιατί κρατούσα τα χείλη μου κλειστά, όταν ή φωνή μου μιλούσε. Ό

«Δαίμονος της Σιωπής» κρατούσε τό στόμα μου σαρμασμένο, όταν γίλια γιανά τρωτόλογο έχοσαν ως τα χείλη μου. Πολλές φορές πού θούσα να εκφράσο στον Άντροά τήν αγάπη μου. Την εννοουσίση μου για τήν καλοσίγη του και τήν τρυφερότητα του κ' όμως δεν τού έλεγα τίποτα. Άλλοτε μ' έπιπόδιζε να μιλήσω μιά άδικαιολόγητη συστολή κ' άλλοτε έλεγα με τόν νού μου: «Γιατί να τού τό πώ; Μήπως δεν τό καταλαβαίνει; Ή, επί τέλους, μπορώ να τού τό πω δια σ'τά άλλοτε... Έχω καρό... Δεν θέοιστε πάντα μοζύ;» Ό βέβαια, δεν άμφέβαλλε καθόλον ό Άντροάς για τήν αγάπη μου. Μά θα ήταν πολύ εύτυχης άν τού εκφραζόμουν κάποιον—κάποιον με πάθος, με πού μεγάλη τρυφερότητα. Όταν με ρωτούσε: «Μ' αγαπάς;» ή Ξέρε βέβαια, ότι τόν αγαπού, αλλά ήθελε να τού τό πω, ήθελε να τ' ακούση άπ' τα ίδια μου χείλη. Αχ, ναι, μπορεί να μιλήσω ή φωνές, μά θέλω να επεδειβαίνω τα αισθήματα τών άλλων για μιάς τα χείλη. Όταν λοιπόν με ρωτούσε ό Άντροάς: —«Μ' αγαπάς;», τού έλεγα: —«Μά δεν τό Ξέρετε; Γιατί μ' έρωτάς;» Και τώρα λέω και Ξαναλέω στη φωτογραφία του: —«Σ' αγαπάω! Σ' αγαπάω!» Μά δεν μ' ακούει τό άψυχο χαρτί... Γι' αυτό τώρα, μέσα στη μοναξιά μου, θυμάμαι διαρκώς πόσες φορές πήγανα να τού μιλήσω, να τού πω λόγια τρυφερά, μά ό «Δαίμονος της Σιωπής» μου σφράγιζε τα χείλη...

Όταν είμαστε άκόμη άροσθησμένοι, ό Άντροάς μού προσέφερε μιά μέρα ένα όμορφότατο άνοιχτό τριαντάφυλλο. Για να τό κόψη άπ' τήν τριανταφυλλιά, είχε πατήσει τα χείρα του! Μά φανόταν ενθαρσισμένος, γιατί είχε πονέσει για μένα. Έγώ πάλι ήμονα πολύ συγκινημένη. Έλεγα με τόν νού μου: «Ποτέ δεν θα ξεχάσο αυτή τήν στιγμή». Κ' ήθελα να πώ το χέρι του και να τό φιλήσω, να τό φιλήσω... Κι' όμως δεν είπα τίποτα... Δεν έκανα καμιά κίνηση. Αχ, ή σιωπή δεν είναι πάντα άγγελος, φίλε μου. Σαγαά είναι δαίμονος! Πιστέριτε με... Πάντα θυμόμουνα διάφορες λεπτομέρειες, διάφορα επεισόδια της έποχής τού περσιονατικού τού τριανταφυλλίου. Κι' όμως ποτέ... ποτέ δεν έκανα λόγο γι' αυτό στον άντρο μου, πού τόσο θα τόν ενθαρσισόσε μιά τέτοια γιλιτά άνάμνηση... Τώρα έτοιφέρο για τή σιωπή μου Ξένη, μά έτοιφέρο τού κάου. Γιατί, αχ γιατί να μ' εκφράσο στον Άντροά όλη τήν αγάπη πονώνωθα γι' αυτόν;... Πέθανε, χωρίς να μάθω πόσο τόν αγάπησα!... Γιατί δεν φτάνει, άλλοιμονο, ή συνεννόηση τού φηζόν. Ένόσφο έχουμε χείλη, ως τ' άφίνομε να μιλούμε...

...Ξέρετε, ότι ό Άντροάς μου άρρόσθησε μακριά μου, όταν έλειπα για κάποιον τόν έπέδεια στη Μασσαλία. Κι' όταν, τρελλή άπ' τήν όδον, έτερεξα κοντά του, δεν μ' ανεγνωρίζε πια!... Άρχισα τότε να τού λέω όσα δεν τούχα πη ποτέ ως τή στιγμή εκείνη. Μιλούσα, μιλούσα... Αλλά δεν μ' άκουγε πια! Φαντάζεσαι τή άπελπισία μου! Και τώρα πια καταλαβαίνω, ότι άν δεν σιωπούσα στη ζωή μου, δεν θαίονον τόσο δυστυχισμένη σήμερα. Μ' άλλοιμονο, ή σιωπή Ξηγανε κάθε έρωτικό, εκδήλωση της καρδιάς

Είχε τα μάτια της καρφομένα, πέρα, μακριά, στη δύση...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Ο ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ

(Από τις «Ομιλίες με τὸ Φεγγάρι»)

—Ξέρω έναν άποτυχημένο ήθο- ποῦ ποήγινε Παλιήατος —μοθλεγε ένα βραδὴν τὸ Φεγγάρι— καὶ ποῦ μό- λις βγή στὴ σκηνὴ τὸν ήποδέχονταν μὲ χειροκροτήματα καὶ κοροϊδιές...

Κάθε τὸν κίνημα εἶνε τόσο κομι- κὸ, ποῦ κάνει τὸν κόσμο νὰ ξεραίνε- ται στὰ γέλια. Κι' ὄχι πὸς τὸ κάνει ἐπίτηδες, ἀλλὰ τέτοιο εἶνε τὸ φυσικὸ του.

Ἄπο μικρὸς ποῦ ἔπαιξε στὸ δρόμο μαζὺ μὲ τ' ἄλλα παιδιά, ἔμοιαζε γὰρ Παλιήατος. Ἡ φρεσὶ τοῦ εἶχε φορτώσει διὸ καμπούρες, μὰ στὴ ράγι καὶ μὰ στὸ στήθος.

Ἡ καρδιά του ὅμως ἦταν ἀπὸ μάλαμα. Κανένας δὲν εἶχε τέτοια εἰσασθησία, τόσην ἔξενάδα, σάν τὴ δική του.

Ἄπο τὴ μικρὴ ηλικία του τὸ θέατρο ἦταν τὸνεῖο του. Ἄν ἦταν καλοκαιριόμηνος καὶ σάββατος, θὰ γινόταν ἕνας τραγικὸς ήθοποιὸς πρώ- τῆς γραμμῆς.

Ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη ἀπὸ μεγάλα, ἰσχυρὰ καὶ ήρωικὰ αἰσθη- ματα, κα' ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ἰσχνίη Παλιήατος.

Ἄπο πόνος κι' ἡ μελαγχολία του μεγαλοποιούσαν τὴν κομικὴ σοβα- ρότητα τοῦ ζωομένου του προσώπου κι' ὅλος ὁ κόσμος γελούσε μ' αὐτὸ περισσότερο.

Ἡ ζωοτυχημένη Κολομπίνα, ποῦ ἔπαιξε μαζὺ του, τοῦ εἶχε ἀφέσει καὶ τοῦ εἶχε πεθερὶ στὴν καρδιά. Μὰ ἔκρινε ἀγαποῦσε κι' ήθελε νὰ παν- τρευτῆ τὸν Ἀρλεκίνο. Γιατί... γὰρ φαντασθῆτε τὴν ἀταίριαστο ζευ- γαριὸν ὃ' ἀποτέλειον, ἂν παντρευότανσαν καὶ ζευγαίρωναν ἡ Ἄνορα- μα μὲ τὴν Ἀσχήμα...

Ἄπο τὸν Παλιήατος ἦταν σὺλλογιμένοι, μονάχη ἡ φρεσὶα Κολομπίνα μπορούσε νὰ τὸν κινή νὰ γελί- σῃ. Στὴν ἀρχὴ γινόταν κι' αὐτὴ μελαγχολιχὴ, ὅπως αὐτὸς. ἔπειτα φανόταν πὸς ἠένην καὶ σὸ τέλος τοῦ εἶλεγε εἰθίμα :

—Ξεῖο ἔγὼ τί σοῦ λείπει ἔσθνα : Ἡ Ἄγατη!...

Ἄπο Παλιήατος τότε γελούσε κι' ἔλεγε :

—Ἡ Ἄγατη! Τὴ ὄμορφο θὰ ἦταν ἂν ζευγαίρω- να μὲ τὴν Ἄγατη!... Πὸς θὰ χειροκροτούσε τὸ Κοι- νὸν ὅταν θὰ μὰς ἔβλεπε μαζὺ!...

—Ναί! ἔλεγε ἔκρινε, ἔχεις δικιο. Ἐτοί εἶνε...

Καὶ μὲ κομικὴ αἰσθηματικότητα προσέθετε :

—Μ' ἀγαπᾷ;

Ἄπο Παλιήατος τότε πετούσε ἀπ' τὴ ζωὰ του.

Ἄπο μελαγχολία! Ζήτω ἡ ζωά!...

Γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε σὰν σὸσά τὴν φρεσὶα Κο- λομπίνα, τὴν ἀγαποῦσε τραφερά, τὴν ἀγαποῦσε ὅσα ἀγαποῦσε τὸ μεγάλο, τὸ ἰσχυρὸ, τὸ ήρωικὸ στὴν τέχνη!...

Καὶ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔκρινε παντρευτῆς τὸν Ἀρλεκίνο, ὁ Παλιή- ατος ἦταν εὐθῆμος, πολὺ εὐθῆμος. Τὴ νύχτα ὅμως τὸν ἔπληον χερνὰ τὰ κλάματα

μου... Καὶ σκέφτομα πειὰ ποσὲς ἄλλες φηζὲς θάνατ ἐπίσης δυσ- τιχημένες. ὅπως ἔγὼ, στὸν κόσμο!... Πόσες φηρες ὁ «δαίμον τῆς Σιωπῆς» δὲν ἔβλεψέ γλυτοσύνη σὰν φεῖδι, σὰν χερνὸ καὶ ἰστωῖο φεῖδι, ἀνάμεσα σὲ σὺνόνους, σὲ φίλους, σὲ παιδιά καὶ γονεῖς!... Ἄ, φίλε μου! ὁ Θεὸς νὰ σὰς φιλᾷ ἀπὸ τὸ δαίμονα αὐτὸν!... Κι' ὅσο εἶνε ἀ- νόμια καρὸς, λέγεται ὅτι ἔκρινε π' ἀγατὰ ποῦ τοῖς ἀγατᾷτε. Μὴ ντραστῆτε γιὰ τὰ αἰσθημάτα σας, μὴν περιουσιε τὴς ὀμῆς τῆς καρ- δίας σας, Μὴν χερνῆτε τίποτε ἀπὸ κερνὴ ποῦ ἂν ἀγατῆσετε. Μὴν ἀ- φήσετε τίποτε ἀνεξήγητο μεταξὺ σας. Προσεῖτε μήπως σὸσάτσε τὴν στυγὴ ἀνομιλίαν ποῦ πρᾶται νὰ ἰσχυρῆται. Ἄπο τὴ στυγὴ αὐτὴ περᾶσει, πᾶσι πειὰ, τὸ κακὸ ἔργον, κερνὴ θὰ σὰς χωρῆσι ἀπὸ τὸ ἀγα- πημένο σας πρόσωπο!...

Ἡ Μαρία σὸσασε. Κι' ἔγὼ, ἔγὼ ποῦ τὴν ἀκούγα μὲ βαθεῖα σπυ- κίνηση τόση ὄμο τὸρα, ήθελε ἂν πὸς : —Ναί, Μαρία... Πρᾶται νὰ μὴ σὸσάτωμαι, πρᾶται νὰ λέμω ὅτι νοσήθωμαι... Ἀσπὸν, ἄκουσε, Μαρία... Σὲ ἀγαπᾷ!... Μὰ ἡ ἀγάπη μου δὲν τοῖμα νὰ φανερωθῆ τίσον χερνὸ. Δὲν τὴν ἔνοιασσε, Μαρία!... Εἶνε δελεῖ καὶ ἄπολη καὶ σὸσάτνει γιὰτὶ νοσήθει πὸς ἀγατᾷ πᾶντα τὸν Ἄντρα. Μὰ ἔχει νὰ ἰσπομένη καὶ νὰ περᾶν... Μὰ μὲρα θὰ τὴν νοσήσῃ... Μὰ μὲρα ὃ' ἀνομιλῆς, τέλος, τί σοῦ λέει ἡ φηζὶ μου!...

Ἄπο τὰ λόγια ήθελε νὰ ποῦ τὴν Μαρία, ἐνὸς τὸ σκετᾷδι ἔσθινε σπυ- σὰν καὶ τὰ τελευταῖα χερνῶματα τοῦ δαίμονος ζευγαίρουσαν. Ἄλ- λά ἡ ἀγαπημένη μου εἶνε τὰ μάτια τῆς καρομένηα πᾶρα, μακρῶι στὴ δόσι, μὲ μὰ ἔκφρασι τόσο ὀδνηρὴ καὶ ἐκστατικὴ, σάν νὰ ζητούσε νὰ εἶναι κᾶτο τὴν μορφή τοῦ λατεντοῦ τῆς νεκροῦ!...

Κι' ὁ ἀγγελοσ ἡ ὁ δαίμον τῆς σιωπῆς μ' ἔκανε νὰ φοδοβῶμα μὴ- πως μὲ μὰ μου λέει παρῶδη τὴν ἔλποσι τῆς ἀτυχημένης μου, μοῦ- φραζε μὲ τὸ ὄροστο χερνὸ του τὸ στόμα. Καὶ σὸσάτνει... σὸσάτνει!...

Ἄ, πόσο θὰ χειροκροτούσε ὁ κόσμος, ἂν ἔβλεπε τὸ παραμορφω- μένο ἀπὸ τὴ θλίψη πρόσωπο του!...

Προχτῆς ἡ Κολομπίνα πέθανε!

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῆς, ὁ Ἀρλεκίνοσ δὲν βγήκε στὴ σκηνή. Ἦταν λυπημένος γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του!...

Ἄπο κόσμος ὅμως ἔπρεπε νὰ γελᾷ, γιὰ νὰ ξεράσῃ τὴν ὄμορφη Κολομπίνα καὶ τὸν εὐθῆμο Ἀρλεκίνο ποῦ λείπανε.

Κι' ἔτσι ὁ Παλιήατος ἀναγκάστηκε νὰ τοῦς ἀντικαταστήσῃ. Πη- δούσε καὶ χέρνε, ἀλλὰ ἡ καρδιά του σπαρῶζταν ἀπ' τὴ ληπὴ καὶ τὴν ἀπελπισία.

Ἄπο κόσμος τὸν χειροκροτούσε μ' ἔνθουσιασμό. Ἄ, μὰ ἦταν ἀμύ- ιητος αὐτὸς ὁ Παλιήατος!...

Τὸ βραδὸν ὅμως, μετὰ τὴν παράστασι, τραβήξε ὁ δυστυχημένος Παλιήατος μονάχος γιὰ τὸ νεκροταφεῖο.

Τὰ στεφᾶνια στὸν τάφο τῆς Κολομπίνας εἶχαν μαραφίει!... Κἀθήσε ἐπάνο ἀπὸ μνημὴ τῆς κι' ἀκούχημονε τὸ πηροῦνι του στὰ χερνᾶ του, μὲ τὰ μάτια γυρομένηα πρὸς ἔμνε!...

Τὴ παράξενη εἰκόνα!... Ἐμοιαζε μὲ μᾶν ἀλλόκοτη καὶ κομικὴ ζω- γραφία : Ἐνας Παλιήατος ἐπάνο σ' ἕναν τάφο!...

Ἄποσ ἄλλο τὸ Κοινὸν, ποῦ τόσο τὸν ἀγαποῦσε, ἂν τὸν ἔβλεπε ἔτσι, θὰ χειροκροτούσε καὶ θὰ φωνάζε :

—Μηρόδο, Παλιήατος, μηρόδο!...

Τὸ ἄλλο βραδὸν τὸ θέατρο εἶχε γεμίσει πάλι ἀπὸ θεατᾶς. Πῆγαν νὰ γελᾷσαν ἔκρινε μὲ τὸν καμποῦνη Παλιήατος.

Ἡ ἀγτίδες μου ἔπρεσαν σὲ λίγο ἐπίνοσ πὸς μικρὸ παράθυρο ἑνὸς καμιοῦνι καὶ φώτισαν ἕνα βαμμένο πρόσωπο μὲ τὸ μῆστο ζωλημένο στὸ τῆμα!...

Ἦταν ὁ ήρωας τῆς βραδῆς. Ἄπο ἀστεῖος Πα- λιήατος! Μὰ γενναῖα ἰσποτῆ στωῖζε τὸ πηροῦνι του κι' ἀπὸ τὰ μάτια του κινούσαν δάκρυα, δάκρυα πικρὰ, γιὰτὶ ὁ θεατῆς τὸν εἶχαν σαρῶσει πρὸ δλι- γου, μ' ὄλο τοῖς τὸ δικιο. Ἦταν τόσο σαγλὸς ὡς ἀστεῖος!...

Ἀτυχημένε νέε! Ἀισθανόμα βραθεῖ τὴν τέχνη καὶ τὴν ἀγατοῦσε μὲ τὸν ἔνθουσιασμό καὶ μὲ τὴν ἡλόγα τῆς πρώτης νεότητος. Ἡ τέχνη ὅμως δὲν τὸν ήθελε... Κι' ἔκρινε, ἔκρινε π' ἀγατοῦσε, εἶχε πεθάνει!... Σ' ἕνα τεταρτο ὁ ἀστεῖος Παλιήατος ἔξαναταρου- σάστηκε, μὰ καὶ πάλι τὸ Κοινὸν τὸν κοροῖδενε. Κι' ὅ- ταν τελειούσε πειὰ ἡ παράστασι, εἶδαν ἕνα ἄνθρωπο τυλιγμένο σ' ἕνα μαנדύα, νὰ φερῆν κερνὰ ἀπ' τὴν πίσω πόρτα τοῦ θεάτρον. Ἦταν ὁ ἀποτυχημένος ή- θοποιὸς! Ἄπο σαγλὸς Παλιήατος!...

Οἱ ὑπάλληλοι ποῦ τὸν εἶδαν νὰ περᾶ σιωπηλὸς στὰ παρασκήνια, μορφοῖσαν κᾶτι ἀνεματῶ ποῦς.

Τὸν ἀκούοθηρα ὅς τὸ σπῆτι του κι' ἔφρασα μαζὺ του στὴν κά- μάρι του. Σοφισάστηκε σὲ μὰ καρέφλα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. Τὶ νὰ κλαίη πειὰ; Ἐκρῆνι εἶχε πεθάνει!... Στὸ ἐπάγγελμα εἶχε ἀποτινεῖ!... Νὰ κερνασθῆ; Ἄσχημος θάνατος! Νὰ φαρμακοθεῖ; Ποῦ νὰ βρεθῆ τὸ δηλητήριο!

Δὲν βλοῖσκει πρόξερνα τὰ μῆσα, ὅταν ἀποκασῆσις νὰ ξεφορτωθῆς τὴ ζωή!...

Τὸν εἶδα ἔπειτα νὰ κερνᾷττει στὸν καθρέφτη. Μισόκλεινε τὰ μά- τια του γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν πεθαμένος θάταν ὄμορφοσ. Σὺλλογιόζταν τὸ θά- νατο, τὴν αυτοκτονία, κι' ἔκλεινε μονάχος του, πολὺ πικρὰ. Κι' ὅταν ἀπόστασε πειὰ νὰ κλαίη, πλάγιασε στὸ φηροικὸ του κρεββάτι κι' ἀπο- κομῆθηκε.

Ἐνας χερνὸς ἐφῆρασε ἀπὸ τῶτε. Ἀπὸ τὴ φορὰ πᾶζοταν μὰ κομωδία σ' ἕνα μικρὸ, μικροῦτοκο θεατρο. Κάτωπος φηροῦς, πλανούδης ἠθοποιὸς, ἔδινε παράστασι.

Καὶ ἔξαναεῖδα ἐκεῖ τὸ βαμμένο πρόσωπο τοῦ Παλιήατος μὲ τὴν κομικὴ, φηυτικὴ γενναῖα τοῦ ἰσποτῆ!...

Με κερνῶσε θλιθερά, καὶ δὲν εἶχαν περᾶσι οὔτε πέντε λεπτὰ ἀπ' τὴ στυγὴ ποῦ τὸν εἶχε σαρῶσει πάλι τὸ Κοινὸν, τὸ ἴδιο ἄλλο Κοινὸν!...

Σὲ λίγες ἡμέρες, τέλος, ἕνα δειλινό, ἕνα θλιθερὸ δειλινό, κοντὰ τὸ βραδύα, εἶδα μὰ φηροικὴ νεκροῦ ὄμορα νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν πόλι!... Κανένας δὲν τὴν ἀκούσθησε!...

Κάτωπος ήθοποιὸς, ἕνας καμποῦνης Παλιήατος εἶχε αυτοκτονήσει : Ἄπο βαμμένους, ὁ σαρῶγμένος, ὁ λυπημένος Παλιήατος.

Ἄπο μόνος ποῦ τὸν συνῶδενε ἦταν ὁ ἀμαζῆς, ποῦ ὀδνηγούσε τὴ νε- κροφῶρα!...

Ἄνοιξαν ἕνα λῆκο καὶ τὸν ἔβρασαν σὲ μὰ γονιὰ τοῦ νεκροτα- φείου!... ἔπειτα ὁ νεκροῦδῆς τῆς ξεροῖσσεσος χερνᾶ κι' ἀγκᾶθα ἀπ' τοῦς γειτονιούς τάφος, ἔκανε ἕνα εἶδος πικροῦτοῦ, τὸδῶλε πᾶντο στὸν τά- φο τοῦ καμποῦνη Παλιήατος, τοῦ σαγλὸ, ἀποτυχημένου θεατηνῶν, κι' ἔφραγε γελόντας μ' ἔλοτο τὴν κερνᾶδιά!...

X. X. ΑΝΤΕΡΣΕΝ

